

3. Opłata, o której mowa w ust. 2, nie może być wyższa niż 100% przeciętnego wynagrodzenia, w kwartale kalendarzowym poprzedzającym kwartał, w którym wnoszona jest opłata, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 i Nr 64, poz. 593).

§ 17. 1. Wnioskodawca przed odbyciem testu umiejętności wnosi jednorazową opłatę z tytułu kosztów na wskazany przez organ prowadzący postępowanie rachunek bankowy.

2. Wysokość kwoty opłaty ustala organ prowadzący postępowanie z uwzględnieniem kosztów:

- 1) przygotowania testu umiejętności;
- 2) przeprowadzenia i oceny testu umiejętności;
- 3) administracyjnych.

3. Opłata, o której mowa w ust. 2, nie może być wyższa niż 60 % przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w § 16 ust. 3.

§ 18. 1. Dowód opłaty, o której mowa w § 16 ust. 1 i § 17 ust. 1, wnioskodawca przedstawia organowi prowadzącemu postępowanie przed przystąpieniem do stażu adaptacyjnego albo testu umiejętności.

2. W przypadku nieodbycia stażu adaptacyjnego lub nieprzystąpienia do testu umiejętności, opłata, o której mowa w ust. 1, nie podlega zwrotowi.

§ 19. 1. Opłata ustalona dla wnioskodawcy z tytułu kosztów związanych z odbyciem stażu adaptacyjnego lub przeprowadzeniem testu umiejętności nie może być wyższa niż rzeczywiste koszty, o których mowa w § 16 ust. 2 i § 17 ust. 2.

2. W przypadku gdy organ prowadzący postępowanie jest jednostką budżetową, opłaty dokonywane przez wnioskodawców są gromadzone na rachunku bankowym dochodów budżetu państwa, a wydatki związane z odbywaniem stażu adaptacyjnego i testu umiejętności pokrywane są z budżetu organu prowadzącego postępowanie.

## Rozdział 5

### Przepis końcowy

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.<sup>2)</sup>

Minister Infrastruktury: *M. Pol*

<sup>2)</sup> Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 25 lutego 2003 r. w sprawie odbywania stażu adaptacyjnego oraz przeprowadzania testu umiejętności (Dz. U. Nr 51, poz. 447), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie art. 8 pkt 1 ustawy z dnia 12 września 2003 r. o zmianie ustawy o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 190, poz. 1864).

## 857

### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 19 kwietnia 2004 r.

#### w sprawie Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej

Na podstawie art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. Nr 33, poz. 287) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa organizację oraz szczegółowe warunki i tryb wykonywania zadań przez Wojskową Inspekcję Weterynaryjną.

§ 2. 1. Organami Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej są:

- 1) Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego;
- 2) wojskowi inspektorzy weterynaryjni.

2. Wojskowymi inspektorami weterynaryjnymi są:

- 1) zastępca Inspektora Weterynaryjnego Wojska Polskiego;

- 2) lekarze weterynarii wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej;
- 3) wojskowy weterynaryjny inspektor farmaceutyczny;
- 4) epizootiolodzy szefostw służby zdrowia rodzajów Sił Zbrojnych;
- 5) epizootiolog Dowództwa Garnizonu Warszawa;
- 6) epizootiolodzy wydziałów służby zdrowia dywizji i samodzielnych brygad;
- 7) epizootiolodzy korpusów obrony powietrznej i baz lotniczych;
- 8) epizootiolodzy flotylli i portów wojennych;
- 9) lekarze weterynarii 74 batalionu przeciwepidemicznego;
- 10) lekarze weterynarii kursu szkolenia przewodników i tresury psów służbowych.

§ 3. 1. Wojskową Inspekcją Weterynaryjną kieruje Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego, podległy szefowi komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej do spraw zdrowia.

2. Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego w zakresie Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej wykonuje zadania na zasadach i w trybie przewidzianych w ustawie dla Głównego lekarza Weterynarii, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Wojskowym inspektorom weterynaryjnym, wymienionym w § 2 ust. 2, uprawnienia wojskowych inspektorów weterynaryjnych nadaje i cofa szef komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej do spraw zdrowia, na wniosek Szefa Służby Weterynaryjnej — Inspektora Weterynaryjnego Wojska Polskiego.

§ 5. 1. Wojskowi inspektorzy weterynaryjni podlegają, w zakresie wykonywania swoich zadań, Szefowi Służby Weterynaryjnej — Inspektorowi Weterynaryjnemu Wojska Polskiego.

2. Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego może, w każdym czasie, odsunąć czasowo od wykonywania obowiązków wojskowego inspektora weterynaryjnego, jeżeli działalność tego inspektora zagraża prawidłowemu wykonywaniu zadań Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej, a zwłaszcza narusza bezpieczeństwo sanitarno-weterynaryjne na obszarze właściwości tego inspektora.

§ 6. Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego i wojskowi inspektorzy weterynaryjni wykonują swoje zadania, posługując się pieczętką i legitymacją wojskowego inspektora weterynaryjnego, wydanymi przez szefa komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej do spraw zdrowia.

§ 7. Wojskowa Inspekcja Weterynaryjna współdziała z Inspekcją Weterynaryjną, Wojskową Inspekcją Sanitarną, Państwową Inspekcją Sanitarną, służbą zdrowia w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej oraz służbą weterynaryjną i służbą zdrowia jednostek wojsk obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 8. 1. Wojskowi inspektorzy weterynaryjni wykonują zadania określone w art. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, zwanej dalej „ustawą”, i są upoważnieni, w szczególności do:

- 1) wstępu na teren i do obiektów jednostek organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, na teren i do obiektów zajmowanych przez wojska obce przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także do środków transportu, w tym okrętów i statków powietrznych wykorzystywanych do przewozu produktów pochodzenia zwierzęcego i zwierząt na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz wojsk obcych;

- 2) przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej produktów pochodzenia zwierzęcego i zwierząt przewożonych na potrzeby wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 3) żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz okazania dokumentów i udostępnienia niezbędnych danych związanych z prowadzonymi czynnościami;

- 4) pobierania nieodpłatnych próbek do badań laboratoryjnych;

- 5) dokonywania kwalifikacji zakładów do zaopatrywania jednostek organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej oraz wojsk obcych w produkty spożywcze pochodzenia zwierzęcego — w zakresie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach;

- 6) wydawania, niezbędnych ze względu na ochronę zdrowia i życia ludzkiego, decyzji i zaleceń w związku z naruszeniem przepisów lub zagrożenia bezpieczeństwa sanitarno-weterynaryjnego.

2. Wojskowy inspektor weterynaryjny może wystąpić do właściwej miejscowo jednostki Żandarmerii Wojskowej z wnioskiem o pomoc, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia czynności kontrolnych lub realizacji przedsięwzięć w sytuacjach zagrożenia sanitarno-weterynaryjnego. Właściwa miejscowo jednostka Żandarmerii Wojskowej jest zobowiązana do udzielenia pomocy w toku wykonywania tych czynności.

3. W razie stwierdzenia przez wojskowego inspektora weterynaryjnego, że podmiot zakwalifikowany do zaopatrywania wojska produkuje lub dostarcza produkty spożywcze pochodzenia zwierzęcego z naruszeniem lub niezgodnie z warunkami weterynaryjnymi, stwarzając zagrożenie dla zdrowia i życia konsumenta wojskowego, bądź uniemożliwia przeprowadzenie czynności kontrolnych, wojskowy inspektor weterynaryjny ma prawo nakazać odbiorcy wojskowemu zaprzestania dalszego zaopatrywania się u wskazanego podmiotu.

§ 9. 1. W razie stwierdzenia istotnych uchybień sanitarno-weterynaryjnych w kontrolowanej jednostce, wojskowy inspektor weterynaryjny ma obowiązek zawiadomić o stwierdzonych uchybieniach kierownictwo kontrolowanej jednostki albo organ powołany do sprawowania nadzoru nad tą jednostką.

2. Wydanie decyzji, o której mowa w § 8 ust. 1 pkt 6, wraz z uzasadnieniem i zaleceniami, wojskowy inspektor weterynaryjny dokumentuje wpisem w książce kontroli, potwierdzając go własnoręcznym podpisem i pieczętką.

3. Dowódcy (szefowie, komendanci, dyrektorzy) kontrolowanej jednostki są obowiązani:

- 1) zapewnić organom Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej niezbędną pomoc przy wykonywaniu ich obowiązków;

- 2) wykonywać zalecenia wojskowego inspektora weterynaryjnego;

- 3) w terminie trzydziestu dni od dnia przeprowadzenia kontroli i stwierdzenia uchybień, pisemnie po-

informować właściwego wojskowego inspektora weterynaryjnego o podjętych i wykonanych czynnościach.

§ 10. 1. Organami właściwymi w sprawach należących do zadań i właściwości Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej są wojskowi inspektorzy weterynaryjni, o których mowa w § 2 ust. 2.

2. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojskowych inspektorów weterynaryjnych jest Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego.

§ 11. 1. Wojskowi inspektorzy weterynaryjni, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 2—10, przedstawiają Szefowi Służby Weterynaryjnej — Inspektorowi Weterynaryjnemu Wojska Polskiego corocznie, w formie sprawozdania, i comiesięcznie, w formie meldunku, analizę i ocenę ze sprawowanego nadzoru i postępowania lekarsko-weterynaryjnego w zakresie określonym ustawą oraz odrębnymi przepisami.

2. Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego przedstawia corocznie, w pierwszym kwartale, szefowi komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej do spraw zdrowia, analizę i ocenę realizacji zadań przez Wojskową Inspekcję Weterynaryjną.

§ 12. Nadzór nad jakością zdrowotną produktów spożywczych pochodzenia zwierzęcego w zakładach zaopatrujących jednostki organizacyjne podległe i nadzorowane przez Ministra Obrony Narodowej oraz

wojska obce przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie narusza i nie zastępuje działania organów Inspekcji Weterynaryjnej.

§ 13. Badania i analizy, w zakresie określonym przez organy Wojskowej Inspekcji Weterynaryjnej, wykonują laboratoria i pracownie wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej oraz odpłatnie laboratoria określone w art. 23 ust. 3 i 4 ustawy.

§ 14. Nadzór sprawowany przez Wojskową Inspekcję Weterynaryjną nie obejmuje spraw należących do właściwości Wojskowej Inspekcji Sanitarnej.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.<sup>1)</sup>

Minister Obrony Narodowej: *J. Szmajdziński*

<sup>1)</sup> Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 21 sierpnia 2003 r. w sprawie wojskowych organów weterynaryjnych (Dz. U. Nr 163, poz. 1581), wydanym na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z 2001 r. Nr 29, poz. 320, Nr 123, poz. 1350 i Nr 129, poz. 1438, z 2002 r. Nr 112, poz. 976, z 2003 r. Nr 52, poz. 450, Nr 122, poz. 1144, Nr 165, poz. 1590 i Nr 208, poz. 2020 oraz z 2004 r. Nr 33, poz. 288), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625).

## 858

### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI<sup>1)</sup>

z dnia 20 kwietnia 2004 r.

**w sprawie wymagań, jakim powinien odpowiadać projekt technologiczny zakładu, w którym ma być prowadzona działalność w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego**

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. Nr 33, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podmioty zamierzające prowadzić działalność w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego przesyłają projekt technologiczny zakładu, wraz z wnioskiem o jego zatwierdzenie, powiatowemu lekarzowi weterynarii.

2. Powiatowy lekarz weterynarii rozpatruje wniosek o zatwierdzenie projektu technologicznego w terminie 30 dni od dnia jego złożenia.

<sup>1)</sup> Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej — rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

§ 2. Projekt technologiczny zakładu składa się z:

1) części opisowej zawierającej:

- a) opis rodzaju działalności, z uwzględnieniem rodzaju i pochodzenia surowców oraz przeznaczenia produktów,
- b) rodzaj produktów pochodzenia zwierzęcego, które będą produkowane w zakładzie,
- c) opis tygodniowej zdolności produkcyjnej zakładu i ilość zmian produkcyjnych na dobę,
- d) liczbę osób, z podziałem na płeć, zatrudnionych w tym zakładzie z uwzględnieniem osób zatrudnionych przy produkcji, w administracji oraz wykonujących obsługę techniczną,
- e) szczegółowy opis procesów technologicznych i produkcyjnych w zakładzie,